

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 4657/16

כבוד הנשיאה מ' נאור

לפני:

- המבקשים:
1. דעיס
  2. דעיס
  3. דעיס
  4. דעיס
  5. דעיס
  6. פלוני
  7. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

- המשיבים:
1. המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית
  2. היועץ המשפטי לאיו"ש

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון ב-
בג"ץ 1633/16 מיום 31.5.2016 שניתן על ידי כבוד
השופטים: ח' מלצר, א' שהם וע' ברון;

בקשה לעיכוב ביצוע

- בשם המבקשים: עו"ד אנו דעואל לוסקי; עו"ד מיכל פומרנץ

החלטה

1. ביום 31.5.2016 דחה בית משפט זה עתירה שהופנתה כנגד החלטת המשיבים להחרים ולהרוס את ביתו של מ', קטין בן 16 שרצה בדם קר את דפנה מאיר ז"ל, בפתח ביתה ולנגד עיני ילדיה.

2. פסק הדין העיקרי ניתן מפני השופט ח' מלצר, אליו הצטרף בהסכמה השופט א' שהם. השופטת ע' ברון הסכימה לתוצאה כי דין העתירה להידחות, אך הוסיפה הערות משלה. בפסק דינו של השופט ח' מלצר נקבע, כי אין מקום לדון מחדש בשאלת סמכותם של המשיבים להפעיל את תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945

(להלן: תקנות ההגנה). הדיון התמקד במישור שיקול הדעת של המשיבים בהפעלת התקנה בנסיבות העניין. במסגרת זו, נקבע כי המעשה הקיצוני בחומרתו והראיות המינהליות הקושרות את מ' אליו, מובילים למסקנה כי אין מקום להתערבות בשיקול דעתם של המשיבים במקרה זה. עוד צוין, כי לפי ההלכה הפסוקה, לא נדרשת מעורבות של כל בני הבית לצורך גיבוש הסמכות לפי תקנה 119. ואולם, בענייננו, ישנן ראיות לתמיכה של בני הבית, ולו בדיעבד, במעשה הרצח שביצע מ'. עוד נקבע, כי מערכת היחסים בין ילד להוריו, המתאפיינת בפיקוח ובשליטה מצד ההורים, הינה רלוונטית לצרכי הרתעה. בלשון אחרת, נטרול ההשפעה המזיקה של ההורים על ילדיהם עשויה כשלעצמה לתרום להרתעה. השופט א' שהם הסכים כאמור לפסק דינו של השופט ח' מלצר. השופטת ע' ברון ציינה מצדה כי אף שבני הבית טענו כי לא הייתה להם ידיעה על כוונותיו של מ', יש לייחס להם במקרה זה ידיעה קונסטרוקטיבית. לגישתה, בנסיבות המקרה דנן, בני הבית היו צריכים לדעת על אודות כוונותיו של בן משפחתם.

מהטעמים המפורטים לעיל, נדחתה העתירה. לצד דחיית העתירה, קבע בית המשפט כי צו הביניים הארעי שהוצא במסגרתה יפקע תוך 10 ימים ממועד מתן פסק הדין, לצורך התארגנות (דהיינו עד מחר, 10.6.2016). בקשה להארכת עיכוב הביצוע – נדחתה (השופטים ח' מלצר, א' שהם וע' ברון, החלטה מיום 8.6.2016).

הבקשה לדיון נוסף

3. רק היום, 9.6.2016, הוגשה ב"דקה התשעים" הבקשה לדיון נוסף שלפניי, ובד בבד עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע ההריסה. לטענת המבקשים, בפסק הדין נקבעו קביעות קשות ביחס לראיות הדרושות לצורך הפעלת תקנה 119 לתקנות ההגנה. לטענתם, לנוכח הפגיעה הקשה בקניינם של בני משפחת המחבל שלא חטאו, נדרשות "ראיות משכנעות ומהימנות שאינן מותירות כל ספק", על מנת להצדיק את הריסת הבית. ואולם, חרף ההבדלים הברורים בין מפגעים בגירים לבין מפגעים קטינים, והיכולת להשפיע על דרך חשיבתם ולהרתיעם, בית המשפט קבע כי הרתעה אכן קיימת, "ללא תשתית עובדתית קונקרטית" וללא דיון מעמיק בשאלה אם הריסת ביתו של מפגע קטין אכן מייצרת הרתעה. עוד נטען, כי הצדקת השימוש בתקנה 119 על בסיס ייחוס לבני משפחתו של מפגע ידיעה קונסטרוקטיבית על כוונותיו, אינה סבירה ועומדת בסתירה לפסיקתו של בית המשפט העליון. המבקשים הלינו גם על קביעתו של בית המשפט שלפיה ניתן להפעיל את תקנה 119 כדי לתמרץ הורים לפקח על ילדיהם

הקטינים. לטענת המבקשים, שימוש באמצעי קשה כהריסת בתים לתכלית זו אינו ראוי, עומד בניגוד לעקרונות המשפט הישראלי ועולה כדי ענישה.

הכרעה

4. דין הבקשה להידחות. דבריי ייאמרו בקצרה, בשים לב ללוח הזמנים הדוחק ולמועד המאוחר שבו הוגשה הבקשה שלפניי. בפסק הדין העיקרי, מפי השופט ח' מלצר, חזר בית המשפט על ההלכות הקודמות בעניין סמכות המשיבים להפעיל את תקנה 119, וציין כי אף שלא נעלמו מעיניו "האתגרים השונים שמעוררת מדיניות הריסת בתים מעת לעת..." (פסקה 26), אין לגישתו מקום לדון מחדש בסוגיות העקרונית, לבל יהפוך בית המשפט ל"בית שופטים". בקביעה זו אין כל הלכה, וממילא לא הלכה המצדיקה קיומו של הליך חריג ונדיר כהליך הדיון הנוסף (ראו והשוו: דנג"ץ 2916/16 דוויאת נ' מפקד פיקוד העורף (10.4.2016)). פסק הדין אף לא קבע הלכה מפורשת לעניין הפעלת תקנה 119 כאשר מדובר בביתו של מפגע קטין, ומשכך אין מקום להורות על דיון נוסף בסוגיה זו. מעבר לכך, בעצם אישור הפעלת תקנה 119 כאשר מדובר בביתו של מפגע קטין אין חידוש (ראו: בג"ץ 1802/16 אבו גוש נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (12.4.2016)). אכן, בית המשפט ציין כי מערכת היחסים בין המפגע לבין הוריו היא סוגיה רלוונטית במסגרת בחינת התכלית ההרתעתית (פסקה 35), אולם הדברים נאמרו בבחינת למעלה מן הצורך. גם הקביעה בדבר ידיעה קונסטרוקטיבית של בני משפחת המפגע בפסק דינה של השופטת ע' ברון אינה מצדיקה דיון נוסף. ידיעתם של בני המשפחה על כוונותיו הזדוניות של המפגע היוותה טעם מרכזי לדחיית העתירה רק בדעת השופטת ע' ברון, ולכן הדברים אינם עולים כדי הלכה.

5. הבקשה לדיון נוסף, כמו גם הבקשה לעיכוב ביצוע – נדחות איפוא.

ניתנה היום, ג' בסיון התשע"ו (9.6.2016).

ה נ ש י א ה